

het debuut

Ulises Segura

Gaan we een magische tijd tegemoet?

ROB SCHOUTEN

Ulises Segura is het exotische pseudoniem van een Vlaamse jurist die met de verhalenbundel 'De mooie mond van Bobby Cespedes' zijn literaire debuut maakt. Hij mag dan een *straight* beroep hebben, zijn verhalen zijn allerminst recht toe, recht aan. Ze behoren tot wat je het alternatieve circuit zou kunnen noemen, de literaire subcultuur. Het zijn plotloze geschiedenissen die draaien om gevoelens en sensaties. Segura doet pogingen de magie van het leven in woorden te vangen. Karakteristiek is 'Rode steentjes in het zand' over een doodzieke vrouw die vanuit haar bed naar een tv-documentaire over drie Marsreizigers ligt te kijken. Ze ligt op sterven maar bevindt zich tegelijk in een soort momentane extase, en zo eindigt het verhaal ook, met man en kind aan haar ziekbed en de wereldgeschiedenis op tv:

"Weet dat ik ontzettend veel van jullie houd.
Niet altijd. Niet voor eeuwig.
Maar nu
Nu zeg ik dit.
Want alleen dit ogenblik is van belang."

In de verhalen van Segura snuiven de hoofdpersonen de geheimzinnige krachten van het leven en de dood op. Een anorectische vrouw koopt een cicade in een kooi, een filmer maakt een documentaire over een homoseksuele schilder van alternatieve strips, een man betreedt een oud huis dat herinneringen oproept aan zijn jeugd waarin hij met vriendjes een verdronken hond in de duinen begrooft.

In dat laatste verhaal, 'Winter van ongenogen' ligt de geheimzinnigheid er dik bovenop. Het sensitieve jongetje ervaart de wereld op magische, bijgelovige wijze: "De vijfde trede van de trap meed ik altijd als de pest. Het scheelde maar een haar of ik stapte op de Bengaalse bloemen op de traploper. Als je goed keek, zag je in een ooghoek die verdraaide kater dreigend naar je staren, zijn kop verstopt tussen het lover."

Plotloze,
geheimzinnige
magische
verhalen: wel
wat diffuus

Als kind van ouders van zowel Franse als Spaanse komaf groeide **Ulises Segura** (1973) op in een arbeiderswijk in Aalst. Om zijn werkende bestaan als jurist duidelijk te scheiden van zijn literaire aspiraties, koos hij voor een pseudoniem.

In zekere zin zijn de vertellers in Segura's verhalen, volwassen of niet, allemaal kinderen met een open oog voor het surrealistische, soms apocalyptische karakter van de wereld – de *wijde* wereld, want deze verhalen spelen zich even gemakkelijk af in een anonieme wijk van Oostende als op weg naar Mars of in een filmisch Andalusië. De bevolking van Segura's korte verhalen bestaat uit alternatievelingen, zwervers, gelukszoekers of mensen in precaire situaties die praten over hun soms visionaire werkelijkheid.

Voor de lezer betekent dat alles dat je soms geen idee hebt waar het verhaal heen wil, het is maar het beste om je te laten meevoeren op de golven van deze vertellingen. Wie ratio, ironie en helderheid zoekt is in 'De mooie mond van Bobby Cespedes' aan het verkeerde adres. Niet toevallig komt dit boek uit in iets wat de 'Extazereeks' heet. Niet de gevestigde literatuur maar de alternatieve uiterwaarden komen hier aan bod.

In het slotverhaal 'De eindeloze zomer' (stervend meisje rijdt met vriend in een gestolen auto door de woestijn) vraagt Naomi: "Gaan we deze keer een magische tijd tegemoet?" Het is een vraag die als een soort stofwolk boven deze bundel hangt: waar is het bovenmenselijke moment in onze werkelijkheid?

Je moet niet te veel van dit soort verhalen lezen want ze hebben ook iets diffuus, het zijn als het ware de hallucinogenen in het verder tamelijk nuchtere en samenhangende literaire klimaat van onze generatie, maar als correctie op al die goed doortimmerde, kritische, psychologisch verantwoorde bouwsels van tegenwoordig laten ze de andere, meer verrassende, onduidelijker kant van de realiteit zien.

En die mag ook wel eens worden belicht.

Ulises Segura: *De mooie mond van Bobby Cespedes*
In de Knipscheer; 134 blz. € 15